

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐγκαθίσταται καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
ἐπιτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ ἕ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Δέκα τώρα Νοεμβρίου
κί ἐκλογή τοῦ Προεδρείου,

Δώδεκα μετρῶ καὶ χίλια,
πέφτου' στὴ Βουλῇ σακμ' ὑλίμα.

Ψάλλον οἱ ξυλένοχοι μάνοι τὸν Σιμόπουλον τὸν πάνυ.

Φ.— Τώρα μὲ τὸ παραπάνω
τὸν Σιμόπουλον ὁμνεῖτε
κί ἐν κιβάρῃ κί ἐν ὄργανῳ,
κί ἔλοι τοῦτον προσκυνεῖτε.

Ψάλλομεν μετ' εὐσημίας
ἄνδρα τῆς οἰκονομίας,
τὸν Σιμόπουλον τοῦτέστι,
τὸν ἐκ Παρνασσίδος γῆς,
ποῦ δεῖνὰ κί αὐτὸς ὕπαστη
μὲ πολλοὺς κερραγωγούς.

Τοῦτον ψάλλει κάθε Μουσα,
ποῦ μετ' ἡόρτασε ψωμί,
κί ἡ πατρὶς κερροδρομοῦσα
τοῦτον τῶρ ἀνευφημαί.

Μὰ καὶ σύ, βρέ Περικλέτο, ποῦσαι κερραγιόζ—μπερδές
καὶ γελῆς μὲ τὸν καιρὸ μας,
ψάλλε τὸν Ἀνέργυρο μας
ἐν ὄργάνοις καὶ χορδαῖς.

Κί ἡ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων
ἐν δωδεκαχόρῳ λόρῳ
ψάλλει τὸν αὐτοκινήτων
ταχυκίνητον φωστήρα.

Τοῦτον κί ὁ λαὸς γεραίρει,
ποῦ κρατεῖ πολλὸν ἡνίας,
κί αὐτοκίνητα θά φέρῃ
χάριν τῆς συγκοινωνίας.

Πῆδα, Περικλῆ σακαμένε,
'στὸ καινούργιο πανηγύρι...
κί ἐν Ἀνέργυρο τὸν λένε,
μὰ τὸν εἶχει τὸν ἀργύρη.

Γιὰ χορὸ
κάνε φτερά,
τραλαρό
καὶ τραλαρά.

Ψάλλε, ξύλινη γαλιάνδρα,
τῶν αὐτοκινήτων ἄνδρα,
ποῦ πολιτισμὸν εἰσάγει καὶ στήν ἐνδοξὸν μας γῆν,
τῆς καθρότητας πηγῆν.

Δώστε του παράσημα,
κί ἔλοι μ' ἀκατάσιμα
φιληθῆτε τώρα.

Τοῦτον ψάλλ' ἡ Παρνασσίς,
τοῦτον ψάλλετε καὶ σεις
μὲ τὴν κλαπαδῆρα.

Ἄλλοι μας ἐν σάματι κί ἐν αὐτοκινήτοισι
πρὸς ἐκείνον σπεύσωμεν,
κί ἐν στοργῇ θωπεύσωμεν
τοῦτον τὸν πανμνήτην τὸν ἐν πανμνήτοισι.

Μὲ τὰ πρόσωπα φριδρὰ
τοῦτον προσκυνεῖτε,
ποῦ κινεῖ πολλοὺς καὶ ὄρῃ
καὶ κινῶν κινεῖται.

Τούτος μας ἀπαχολεῖ
καὶ κινήσεις προκαλεῖ
μὲ τὴν σφιγγιλήν του φρένα,
καὶ βασιλείον κανένα
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ζῆσῃ
παρὰ μόνον ἐν κινήσει.

Τοῦτου τὸν πολιτισμὸν
περγελοῦν μὲ σακμασμαν
μοῦτρα φακμασκα.

Πλὴν ἐγὼ σοφὸν τὸν κρίνω
καὶ τὸν ψάλλω μ' ὕκρινον
καὶ μὲ φουσαριόνηκα.

Ὅστους χρόνους τοὺς σφαλούς
τῆς καθρότης ἐλαίωνων
μὲ κινήσεως μοχλοῦς
τὸ Βασίλειον τὸ χαῖνον.

Ὅ τὴν κίνησιν αἰῶν
κ' ἀεικίνητος κινῶν
καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐγαρίτων
διὰ τῶν αὐτοκινήτων,
ἀνεκίνησε τὸν γόλον
τῶν κερραγωγέων ἑλων.

Κ' ἐκινήθησαν καὶ λίθοι
καὶ κερροδρομοῦντα πλῆθη.
Κ' ἐκινήθη παραφόρος
ἕνας κ' ἄλλος βαρκαδόρος,
καὶ καθῆς ἀμαξηλάτης, καὶ καθῆνας σκισπώλης,
καὶ σφιγῶν πεταλωτής,
συμμετέσχε κ' ἑλ' ἡ πόλις
τῆς κινήσεως αὐτῆς.

Κ' ἔγιναν διαδηλώσεις,
καὶ γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης,
κ' ἀπὸ κάρρου κ' ἐξ ἀμάξης
ἔξιμνήθησαν αἱ πράξεις
Ἐναργύρου τοῦ παγκάλου
καὶ θαυματουργοῦ μεγάλου.

Κ' εἶπαν τῶν αὐτοκινήτων
ὁ πολιτισμὸς πῶς ἦτον
εἰς ἐργάτας ἀδικία.

Κ' ἐφρουρήθ' ἡ κατοικία
τοῦ φρουροῦτος ἱερὰ
καὶ τοῦ κράτους τὸν παρᾶ.

Ὅποτος χορὸς !
τί βρόντος κ' ἀντάρα!...
κ' ἐν μοίρα Κάρρος
ἐτέθησαν κάρρα.

Καὶ κόσμος ἐλάλει
κτυπῶν τὸ κεφάλι,
κ' ἐστέκετο τρώγων
τροχούς, χαλινάρια,
σανοὺς καὶ κριθάρινα,
καὶ πέταλ' ἀλόγων.

Κινεῖται κολὴ
καὶ πᾶν' ἐπὶ Παλάτι,
καὶ πᾶν' ἐπὶ τὸν Κορραῖτην,
καὶ πᾶν' ἐπὶ τὴν Βουλῆν.

Κ' ἐγὼ πηλαλοῦσα
καὶ τόσα μιλιοῦσα
μαζὶ μὲ τὸ σμῆνος,
μασσῶντας ἤνια
κ' ἀλόγων κρανία
καθὼς Οὐλόγιος.

Ἄπο ρυτίδος τρέχουσε κάρρα,
σπάζουσε ρόδες, ῥόδος, τρομάρα,

μὰ καὶ γυναικες θρηνοῦν μὲ νῆπια
συγκοινωνίας παλῆας ἐρείπια.

Π. — Μακροὺς αἰῶνας παρτεῖς, Μοῦσα,
τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλόν,
καὶ δὲν ἠκούσθη καλλιφρονόουσα
γενναῖον ὄμιον καὶ σφιγγηλόν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὸν αὐτοκίνητον σωτήρα ψάλλε,
ἔπου σὲ τόσης προόδου σάλου
δὲν παύει κόσμος ἀνακινῶν,
κ' ὠθεῖ τὸ κράτος πρὸς νέους ἄλλους
αὐτοκινήτων πρωτοφανῶν.

Ἐγειροκρότησαν αὐτὸν, ποῦ κάνει
περισσευμάτων λογαριασμούς,
κ' ἔμειναν χασκόντες καμπόσοι νάνοι
ὁστούς νέους τοῦτους πολιτισμοῦς.

Καὶ βαρκαδόρων ἡγήθη στίφος
μὲ λάλον στόμα, μὲ πάσχον ὕφος.
Τὸ βλέμμα πάντων κατεπυρπόλει
τῆς Παρνασσίδος τὸν ἀετόν,
τὴν κόπτην λέμβων ἄρσαν δλοι
κ' ἕνας ὠμίλει πρὸς ἑκατόν.

Πόσα δὲν ἔφαλε γ' αὐτὸν πολυμορφος ἀγέλη
κ' ἐφώναζον κερραγωγεῖς μὲ πυρωμένο μάτι:
μὲ τοῦτα ταῦτοκίνητα μὰς κόβει τὸ καρβέλι
ὁ Σιαμαῖος ἀδελφὸς τοῦ Κόντε τοῦ Κορραῖτη.

Τάδε Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ πόνο καὶ καυμὸ πολὺ.

Λαὸς μου τί σ' ἐποίησα καὶ σὺ τί μου σκαρῶνεις;
ἐγὼ σὲ βλέπω ν' ἀδρανής, σὲ βλέπω νὰ κερῶνής,
κ' ἐνθ' τὴν τόσην κάρωσιν μὲ τόνα καὶ μὲ τέλλο
φροντίζω ν' ἀποβάλλω,
ἔσθ' μὲ διαδήλωσιν κερροδρομῶν ἀγρίαν
κατὰ κινήτρων ὀμιλεῖς
κ' ἀπὸ τῶν κάρρων ἀπειλεῖς,
καὶ φέρεις καὶ στήν κάραν μου δεινὴν κερραβαρίαν.

Τάδε Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ πόνο καὶ καυμὸ πολὺ:

Λαὸς μου τί σ' ἐποίησα, καὶ σὺ μὲ γογγυσμὸν
δὲν θέλεις ταῦτοκίνητα καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Ἐγὼ μοχθῶ, καὶ σὺ γὰρ μὲ ξεσχίζεις τὸ λαρύγγι,
ρέβω γιὰ περισσεύματα κ' σφιγγῶ τὸ ρημάδι
καθὼς τὴν μυγα σφιγγουσε γιὰ νὰ τῆς βγάλουν ζῆγκι
καὶ τῶν Σαλώνων τὴν ἐλθᾶ γιὰ νὰ τῆς βγάλουν λάδι.

Ἐγὼ τοὺς πόνους τοὺς σκληροὺς
κυντάζω τῶν ἀπόρων,
κ' ἀνέστελλα κατὰ καιροῦς
τάς πληρωμάς τῶν φόρων.

Ἐγὼ, παιδιὰ, κατήρησα καὶ τῶν σκυλιῶν τὸν φόρο,
μὴτ' ἐξοδεύω κουτουροῦ κ' ἕνα λιμοκοντόρο,
καὶ προσπαθῶ περισσεύμα νὰ βρῶ καὶ στή δεκάρα
καὶ κάρωνε νὰ γίνετε χωρὶς αὐτὰ τὰ κάρρα.